

РЕШЕНИЕ

№ 6229

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4648** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. Г. Д., чрез пълномощника ѝ адвокат Г. Г. от САК, против Решение №963 от 21.03.2022 г., постановено по АН дело №10072/2021 г. на СРС, НО, 121-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №20-4332-005036/26.03.2020 г. на Началник Група при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Със същото на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.4 ЗДвП ѝ е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл.38 ал.2 ЗДвП. В жалбата се твърди, че СРС неправилно е възприел фактическата обстановка по случая, доколкото неправилно не е кредитирал показанията на единствената свидетелка – очевидец на ПТП, вследствие на което е извел и неправилни правни изводи. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено.

Ответникът по касационната жалба СДВР – Отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на

касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №20-4332-005036/26.03.2020 г. издадено от Началник Група при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР. Със същото на К. Г. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл.179 ал.2 вр. ал.1 т.5, пр.4 ЗДвП за извършено нарушение по чл.38 ал.2 ЗДвП, за това, че на 02.03.2020 г. около 20.05 часа в [населено място], като водач на лек автомобил „Тойота А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управлява същия по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при маневра „обратен завой“ не пропуска и реализира ПТП с движещия се на право по [улица]лек автомобил. „О. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Въз основана събраните в хода на съдебното производство доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка относно извършеното нарушение, като е счел, че същата се потвърждава и от гласните доказателства, приобщени посредством показанията на свидетеля Е. М. В. и писмени доказателства - декларации от двамата участници, изготвена скица на ПТП и Протокол за ПТП №1713859/02.03.2020 г. с описани щети.

При така приетата за установената фактическа обстановка СРС и извел извода, че жалбоподателката е нарушила чл.38 ал.2 ЗДвП, като на посочените дата и място е предприела маневра „обратен завой“ при явно съществуваща забрана за това - наличие на двойна непрекъсната линия, като не е пропуснала насрещно движещия л.а. „О. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е реализирала ПТП с него. Приел е, че жалбоподателката е нарушила и чл.6 т.1 ЗДвП - пресичайки пътна маркировка М 2 /двойна непрекъсната линия/, като съгласно чл.63, ал.2 т.2 ППЗДвП на пътните превозни средства е забранено да я застъпват и пресичат. СРС е счел, че наказанието е съобразено със закона като определено в абсолютен размер от 200 лв., и съобразно чл.27, ал.5 ЗАНН не може да бъде намалявано. Разгледал е приложимостта на чл.28 ЗАНН, като е счел, че не са налице такива смекчаващи обстоятелства, които коренно да различават случая от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид, че да е обосновано несанкционирането съобразно този текст.

Според въззивния съд в хода на проведеното АНП не са допуснати процесуални нарушения, основание за отмяна на НП. Съдът е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, въз основа на приложената по дело заповед за делегиране на компетентност, издадени са в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН и при спазване на процесуалния ред за това. Приел е, че АУАН и НП са редовно връчени.

Решението е правилно.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящият съдебен състав споделя фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения, обуславящи отмяна на НП на процесуално основание и при установената фактическата обстановка е налице извършено административно нарушение от страна на настоящия касатор. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Настоящият съдебен състав счита, че СРС правилно е приел за установена фактическата обстановка на основание събраните в хода на въззивното производство доказателства. Неоснователен е доводът в касационната жалба, че СРС неправилно е възприел фактическата обстановка по случая, доколкото неправилно не е кредитирал показанията на единствената свидетелка – очевидец на ПТП. Същата не е разпитвана в хода на производството, приключило с обжалваното решение, при което показанията ѝ, дадени при първото разглеждане на делото от СРС няма как да бъдат ценени от съда при постановяване на решението. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗДвП при завиване в обратна посока водачът пропуска насрещно движещите се пътни превозни средства. Релевантните факти относно вмененото на К. Д. нарушение по чл.38, ал.2 ЗДвП са дали Д. е извършила маневра "завиване в обратна посока" и дали при тази маневра е пропуснала насрещно движещия се автомобил. Спор по отношение на първото обстоятелство не е навеждан в нито един момент. Причините за тази маневра и фактът, че при нея е допуснато и нарушение на предписанията на хоризонталната пътна маркировка, са ирелевантни. Няма спор и по обстоятелството, че другият участващ в ПТП автомобил е бил "насрещно движещ се", тоест посоката му на движение е била в посока [улица]в обратната на движението на управлявания от жалбоподателката автомобил до предприемане на маневрата "завиване в обратна посока". Безспорно е установено, че ПТП е настъпило в лентата за движение на "насрещно движещия" се автомобил, и фактът, че се е стигнало до съприкосновение, при което са настъпили щети по двата автомобила на описаните в протокола за ПТП места, означава, че Д. не е съобразила поведението си на пътя със задължението по чл. 38, ал. 2 от ЗДвП. В случай, че маневрата „обратен завой“ е била приключила преди удара между двата леки автомобила, както твърди касаторът, то щетите биха били на други места по тях.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че обосновано и в съответствие със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал СРС е приел, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна и правилно е ангажирана отговорността на извършилото ги лице по посочената санкционна норма. Правилни са изводите на СРС и относно размера на наложеното наказание.

Относно приложението на чл.28 ЗАНН настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че в конкретния случай не са налице основания за това. Нарушението не се

отличава от обикновените хипотези на административно нарушение изобщо или на такова от съответния вид и наведените в касационната жалба доводи не обосновават по-ниска степен на обществена опасност.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е отменено НП следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №963 от 21.03.2022 г., постановено по АН дело №10072/2021 г. на СРС, НО, 121-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №20-4332-005036/26.03.2020 г. на Началник Група при Отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.